

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 414/2011-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., R., vo veci namietaného porušenia jej bližšie neoznačených práv rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co/304/2008-315 z 26. mája 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 10 C 355/2004-231 z 24. júna 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. augusta 2011 doručená sťažnosť E. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie jej bližšie neoznačených práv rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“)

č. k. 8 Co/304/2008-315 z 26. mája 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 355/2004-231 z 24. júna 2008. Sťažovateľka porušenie svojich práv v sťažnosti neoznačila a možno ho vyvodit' len z kontextu tvrdenej svojoľnosti a arbitrárnosti záverov napadnutých rozhodnutí.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola účastníčkou súdneho konania (v procesnom postavení žalovanej) vedeného okresným súdom pod sp. zn. 10 C 355/2004 o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č..., katastrálne územie P. Okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že spoluvlastnícke podiely k predmetným nehnuteľnostiam (vo veľkosti 14/84 a 14/252 k celku) patria do dedičstva po nebohej Ž. W., matke žalobcu v 1. a 2. rade. Predmetným rozsudkom bola sťažovateľka zároveň zaviazaná zaplatiť žalobcom trovy konania v sume 142 359 Sk.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co/304/2008-315 z 26. mája 2009 rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 355/2004-231 z 24. júna 2008 ako vecne správny potvrdil. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) prípisom č. k. VI/2 Pz 203/10-8 z 10. mája 2010 sťažovateľke oznámila, že jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania v právnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 10 C 355/2004 nemožno vyhovieť.

V ďalšom spore vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 30/2008 sa taktiež rozhodovalo o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a aj v tomto spore bola sťažovateľka v procesnom postavení žalovanej. Okresný súd v tejto právnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009, ktorým v celom rozsahu vyhovel návrhu a rozhodol, že spoluvlastnícke podiely (vo veľkosti 14/252 k celku) patria do dedičstva po zomrelej E. B. a J. D. Sťažovateľke bola súčasne týmto rozsudkom uložená povinnosť zaplatiť žalobcom trovy konania 4 298,79 €.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co/97/2010 z 15. apríla 2010 bolo odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009 odmietnuté ako podané oneskorene.

Generálna prokuratúra prípisom č. k. VI/2 Pz 208/10-10 z 8. júla 2010 sťažovateľke oznámila, že v uvedenej veci po preštudovaní spisového materiálu nezistila také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali podanie mimoriadneho dovolania na základe jej podnetu.

Sťažovateľka sa nestotožňuje s napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu a tvrdí, že tak rozhodli napriek tomu, že *„právni predchodcovia navrhovateľov nikdy neboli ani vlastníkami, ani spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností, ani podľa vtedy platného pozemnoknižného práva neboli a ani nemohli byť vlastníkami ani spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností a ani vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam navrhovateľa svojich právnych predchodcov nepreukázali“*. Podľa sťažovateľky boli sporné nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve jej prastarého otca a v roku 1948 boli v celosti skonfiškované.

V ďalšej časti sťažnosti sa sťažovateľka podrobne venuje podstate súdnych sporov vedených okresným súdom pod sp. zn. 10 C 355/2004 a sp. zn. 7 C 30/2008 a poukazuje na listiny, ktoré *„dokazujú vlastníctvo mojich právnych predchodcov k sporným nehnuteľnostiam v celosti pred ich skonfiškovaním, ale aj ďalšiu významnú okolnosť. Nakoľko tieto nehnuteľnosti boli skonfiškované, bolo právom navrhovateľov, resp. ich právnych predchodcov, aby sa, pokiaľ sa domnievali, že išlo o vlastníctvo, domáhali vydania v rámci reštitučného konania v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Právo na vydanie poľnohospodárskych nehnuteľností však boli oprávnení uplatniť v zákonom určenej lehote, to znamená do 31. 12. 1992. Nakoľko tak neučinili, ich právo na vydanie sporných nehnuteľností a teda aj právo na určenie vlastníctva k nim zanikla. Tieto zákonné lehoty nemožno obísť podaním zdanlivo rozdielnej žaloby o určenie, že vec patrí do dedičstva.“*

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd jej sťažnosti vyhovel a vyslovil, že *„právoplatnými rozhodnutiami v tomto konkrétnom prípade Rozsudkom Okresného súdu č. 7 C 30/2008-366 zo dňa 10. 09. 2009 a Rozsudkom krajského súdu v Žiline, ako súd odvolací, č. 8 Co/304/2008-315 zo dňa 26. mája 2009, doručeného mne ako odporkyňi*

31. 08. 2009, ktorým súd potvrdzuje Rozsudok Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši č. 10 C/355/2004-231 zo dňa 24. 06. 2008, boli porušené moje práva a slobody a aby zrušil tieto rozhodnutia v celom rozsahu a prikázal, aby ten kto porušil práva alebo slobody, obnovil stav pred porušením“.

Sťažovateľka sa zároveň domáha, aby ústavný súd rozhodol vo vzťahu k sporu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 7 C 30/2008, že sporné nehnuteľnosti v kat. úz. P. nepatria do dedičstva po nebohej E. B., resp. po poručiťke J. D., a vo vzťahu k sporu vedenému pod sp. zn. 10 C 355/2004, že tie isté nehnuteľnosti nepatria do dedičstva po poručiťke Ž. W., a napokon, že predmetné nehnuteľnosti „zostávajú vo vlastníctve pre E. K.“, t. j. sú vo vlastníctve sťažovateľky.

Sťažovateľka taktiež žiada o ustanovenie advokáta pre konanie pred ústavným súdom a v neposlednom rade o vyplatenie rozsiahleho odškodnenia z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, rôznych finančných náhrad a kompenzácií, ako aj satisfakcie za porušenie svojich práv.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04). Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Sťažnosť smeruje proti rozsudku okresného súdu č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009 a rozsudku krajského súdu č. k. 8 Co/304/2008-315 z 26. mája 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 355/2004-231 z 24. júna 2008.

Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 30/2008 bolo právoplatne skončené 7. novembra 2009, keď nadobudol právoplatnosť napadnutý rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 30/2008-366 z 10. septembra 2009, a konanie vedené pod sp. zn. 10 C 355/2004 bolo právoplatne skončené 31. augusta 2009, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 355/2004-231 z 24. júna 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co/304/2008-315 z 26. mája 2009. Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 17. augusta 2011 (na poštovú prepravu podaná 15. augusta 2011), stalo sa tak zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa jej opodstatnenosťou z hľadiska námietok v nej uvedených, ako aj ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky, ktoré bezprostredne nadväzujú na ňou namietané porušenie jej práv, a takisto už nemalo opodstatnenie zaoberať sa jej žiadosťou o ustanovenie advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Napriek tomu ústavný súd nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia považoval za potrebné dodať, že do jeho právomoci nepatrí rozhodovanie v merite veci, a preto ani v prípade, že by bolo sťažnosti vyhovené, neprichádzalo by do úvahy rozhodovanie o tom, že sporné nehnuteľnosti (príslušné spoluvlastnícke podiely) nepatria do dedičstva po poručiteľkách E. B., J. D. a poručiteľke Ž. W., resp. že predmetné nehnuteľnosti „zostávajú vo vlastníctve pre E. K.“.

Právomoc rozhodovať o týchto nárokoch mal a vykonal všeobecný súd, ktorého rozhodnutie v rámci odvolacieho konania mohol preskúmať vyšší súd.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľka navyše požaduje, aby ústavný súd rozhodol o takých právnych skutočnostiach na rozhodnutie, o ktorých nemá právomoc vyplývajúcu mu zo zákona, ústavy alebo medzinárodnej zmluvy garantujúcej ochranu práv a slobôd, a preto bolo možné rozhodnúť o odmietnutí sťažnosti v tejto jej časti aj pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011